MIL·LENARI DE RIBES

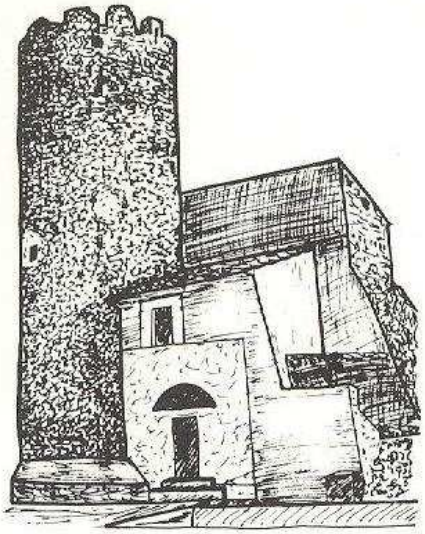

Xavier Miret i Mestre

EDITEN:
SERVEI MUNICIPAL DE CATALÀ
L'ÀREA DE CULTURA DE L'AJUNTAMENT DE
SANT PERE DE RIBES

El Mil·lenari del castell de Ribes

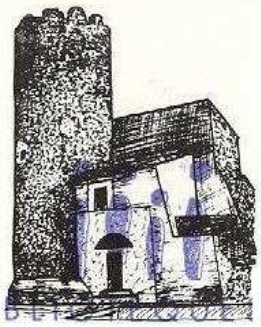

La documentació de mil anys enrera és molt escassa i ben poc ens diu del homes i dones que van viure a la nostra terra, és a dir dels nostres predecessors; en canvi, s'estén a tractar els pactes, transmissions i disputes dels senyors feudals que els dominaren.

Els municipis actuals prenen com a base dels seus límits les antigues demarcacions de castells i quadres. Els pobles, entre ells el nostre, mostren com a edificis més antics les restes més o menys ben conservades de castells. Així doncs, hi ha restes arquitectòniques i documentals produïdes per l'escassíssim nombre de senyors feudals que controlaven zones del territori i que vivien a través de les rendes que exigien als pagesos. Però res no n'ha quedat de les cases que habitava la immensa majoria de la societat de l'època, no sabem ni com eren ni on eren. Quasi res no sabem a través de la documentació dels segles X al XII. Encara ningú no ha sabut identificar al nostre municipi una resta de mur (a part dels del castell) o un fragment de ceràmica d'aquelles èpoques, fet que contrasta amb el coneixement cada cop més avançat que es té a la nostra comarca del nombre, localització i característiques dels habitatges de l'època ibèrica i romana. És que encara resta molt per investigar, interpretar i descobrir.

De tota manera podem intuir que els pobladors assentats al nostre entorn territorial a partir del s. X vivien en casetes molt humils, petites, de materials poc duradors, i que no es devien aplegar en gaire nombre a tocar de l'església i del castell, sinó que de bon començament es van establir en cases disperses que van ser els precedents de les masies actuals. Ens podem imaginar un paisatge de masies i de terres cultivades al seu voltant en el qual encara hi havia àmplies zones d'espessos boscos entremig. Hi ha la creença que els cursos d'aigua eren més nombrosos i rajaven més que no pas en l'actualitat, i que els boscos tenien abundància d'alzines i de roures. La formació de les viles o nuclis de poblament, i concretament de la Geltrú i de Sitges, no es devia produir fins a la primera meitat del segle XI.

De fet, encara és molt el que s'ignora d'aquelles èpoques i molt el que cal descobrir. Un exemple del que diem és que fins fa ben poc estàvem convençuts que el mil.lenari del castell es podia celebrar d'una manera certa l'any 1990, però fa només uns mesos s'ha donat a conèixer un document que avança en dos anys la seva antiguitat, és a dir que ha estat el just

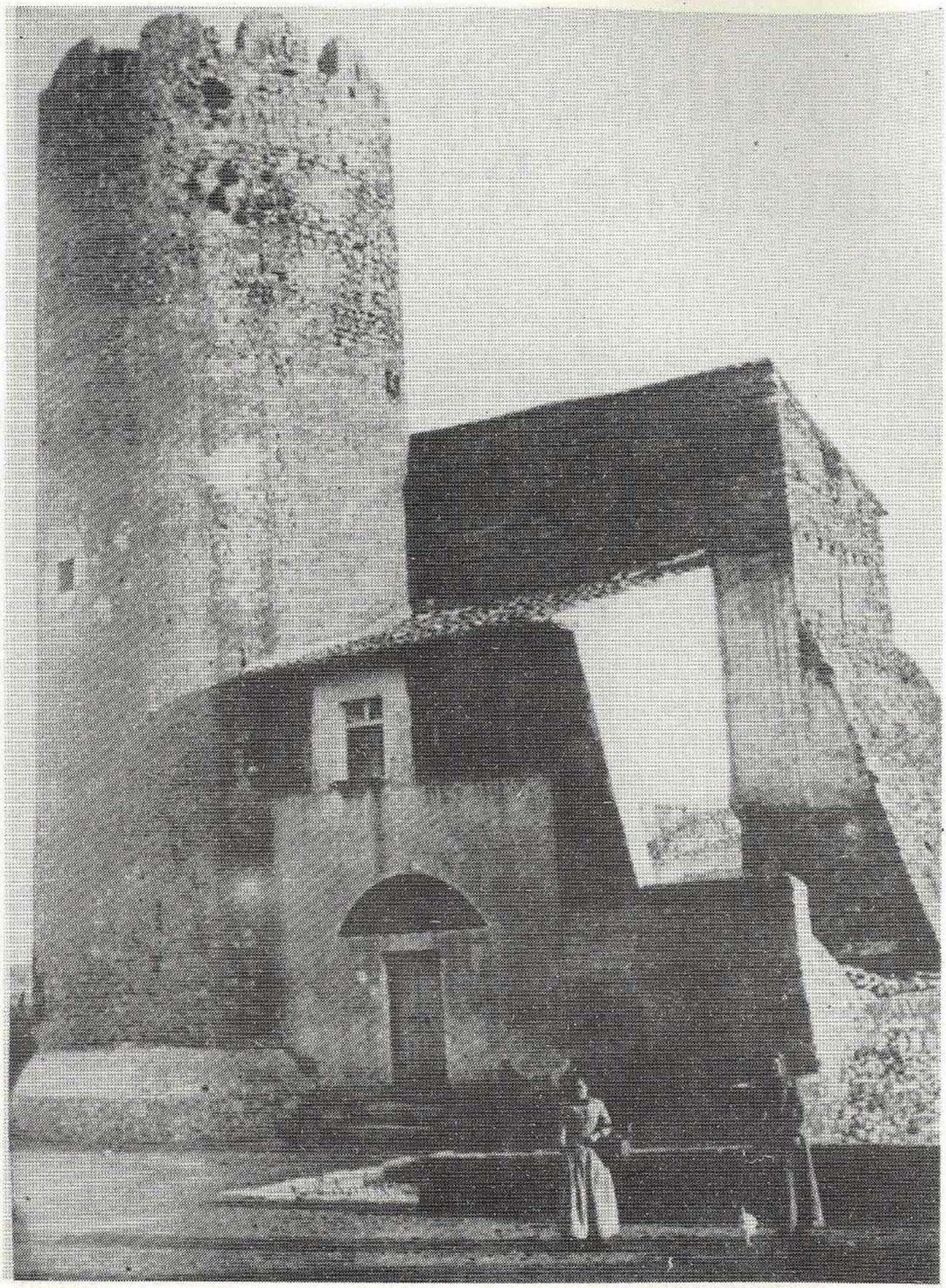

Vista del castell de Ribes amb la seva magnífica torre del s. X, el cos d'edifici elevat adjunt del s. XIII i la caseta probablement del s. XVII [(data aproximada de la fotografia: 1900) (còpia realitzada per Joan Carles Mestre)].

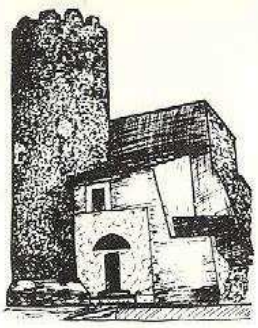

proppassat any 1988 el del mil.lenari del castell. De fet, però, la carta de població de l'any 990 és un punt culminant que indica no solament l'existència del castell amb uns límits territorials definits, sinó també l'impuls de l'arribada de pobladors i per tant l'inici de les poblacions de Ribes, la Geltrú i Sitges. És més important el mil.lenari de l'origen de la nostra comunitat que no pas el d'un castell. Per altra banda, la carta de població del 990 ens documenta per primer cop el nom del nostre poble: RIBES.

Per damunt de tot, el que és important de les commemoracions és el seu sentit i funció més que no pas la seva estricta coincidència amb una data, ja que el fet commemorat en el cas del mil.lenari no s'ajusta ni a un dia ni a un any sinó a un període més o menys llarg de temps. Que les dates no són tan importants ens ho demostra el fet que si bé el mil.lenari es podia celebrar el 1988 el segon document referent al castell de Ribes, datat el 990, fa unes declaracions ambígues sobre la seva antiguitat, que la podrien fer anar fins a l'any 937. Acollint-se al fet que els documents més antics coneguts no coincideixen precisament amb la data d'origen del castell i a la inconcreta antiguitat que li indica la carta de població de l'any 990, el pare J. M.ª Coll escriví un article que l'Ajuntament va publicar per commemorar el mil.lenari del castell ja el 1967.

Per entendre el que s'esdevingué al s. Xè hem de tenir presents uns trets generals dels segles anteriors. Des de la caiguda de l'imperi romà en el s. Vè la societat va quedar desballestada, però malgrat que la població va quedar molt disminuïda i empobrida, ben segur que devia continuar essent present a la comarca. Tota l'època de la dominació dels gots ens és gairebé desconeguda, sense cap mena de dada concreta que faci referència a les nostres terres, però sabem que aquest període finí amb l'arribada de l'expansió dels musulmans a la península, la qual caigué en les seves mans l'any 714. Els francs aconseguiren contenir aquesta invasió en el combat de Poitiers l'any 732; a partir de llavors intentaren amb èxit engrandir el seu domini territorial cap al sud i allunyar la frontera amb els musulmans creant unes marques o comtats fronterers als territoris pirinencs i prepirinencs del que després seria anomenat Catalunya. Amb l'ocupació de Barcelona l'any 809 es consolidaven les posicions dels francs, i amb el poder que exerciren anaren imposant els seus models polítics i religiosos. A poc a poc, els comtats passaren de ser assignats a francs a ser-ho a indígenes, i per causa de la llunyania i debilitat dels reis francs aquests perderen la facultat de nomenar el càrrec de comte, el qual passà a ser considerat un bé transmissible per herència. Amb el temps els diversos comtats catalans

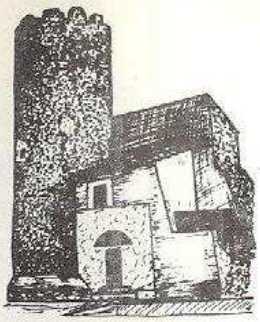

s'anaren aplegant sota la preeminència del de Barcelona, per transmissió hereditària o per objectius com la defensa enfront de l'enemic comú. El procés d'independència dels comtats catalans culminà el 988 quan el comte Borrell no es sotmeté al rei franc malgrat l'oferta de suport militar a la defensa contra l'enemic musulmà.

Durant el s. IXè i Xè tot el Penedès restà com a terra fronterera de ningú, insegura i quasi deshabitada. Si bé per la banda cristiana s'hi efectuaren penetracions militars, intents d'establiments i fortaleses i assentaments de colonitzadors, els diversos atacs dels musulmans de mitjan s. IX i sobretot el d'Al Mansur del 985 van fer que l'avenç cristià pel Penedès fos molt lent i intermitent. Només es va poder consolidar a finals del s. Xè, però encara el 1107 Olèrdola va ser assaltada i en l'any 1115 Barcelona va ser assetjada. La conquesta de Tortosa i de Lleida aconseguida el 1148 pel comte Ramon Berenguer IV impedí ja definitivament qualsevol atac musulmà al Penedès.

L'ORIGEN DEL CASTELL DE RIBES

Al llarg del s. Xè el Penedès va anar essent incorporat al que seria Catalunya i distribuït territorialment en diversos castells; uns restaren sota l'autoritat directa del comte de Barcelona, d'altres foren adjudicats a monestirs, a magnats o al bisbe de Barcelona. Es tractà d'un procés lent d'engrandiment del comtat de Barcelona en el qual es va anar traslladant cap al sud tot un model de societat.

No s'acostuma a donar credibilitat a la referència d'un document de l'any 977 que consisteix en una confirmació de les propietats del monestir de St. Pere de Roda, entre les quals s'inclou el castell de Ribes feta pel papa Benet VIè. En canvi, és del tot segur l'esment del lloc dit Castell Episcopal com a confrontant a ponent amb el terme del castell d'Eramprunyà en una permuta de béns entre el comte de Barcelona Borrell i la seva muller Eimeruda, datada el 5 de setembre de l'any 988.

Aquest castell bisbal és sense cap mena de dubtes el de Ribes. De la certesa d'aquesta identificació, ens n'assegura el fet que només dos anys després, el 6 de maig del 990, el bisbe de Barcelona Vives concedí una carta

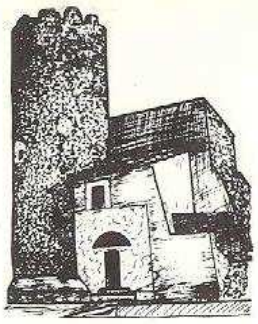

de població i de franqueses als habitants del castell de Bell-lloc anomenat de Ribes, als quals concedeix la lliure possessió de les terres i cases amb exempcions d'impostos, si bé es reserva poder exigir els delmes i primícies (desena part de les collites) i els treballs de construcció del castell. Un i altre document estan datats ben poc després de l'atac d'al-Mansur i s'emmarquen en la reorganització i reocupació del territori que calgué fer immediatament després d'aquesta escomesa musulmana. Fruit del resultat d'aquesta iniciativa fou la construcció de torres circulars amb una muralla al seu voltant, com les de l'Arboçar, Canyelles, Banyeres, Viladellops, etc., entre les quals destaca per la seva alçada i magnífic estat de conservació la de Ribes.

El document de l'any 988 representa la primera data segura que ens notifica l'existència del castell i la seva adjudicació al bisbe de Barcelona, i el del 990 constitueix tot un acte de domini del castell per part del bisbe destinat a augmentar la població del seu territori i a establir quines serien les relacions entre els seus habitants i els bisbe. Per altra banda, a la carta pobla es diu que ja en temps dels bisbes Guilarà (937-959) i Pere (962-973) el territori del castell de Ribes era del bisbat. De fet és probable que així s'hagués esdevingut, malgrat que desconeixem si va ser de forma efectiva o només nominal, ja que l'any 929 el comte Sunyer havia establert la ben propera fortalesa i població d'Olèrdola.

En el document de dotació de l'església de St. Miquel d'Olèrdola de l'any 992 s'esmenten la font d'Anastasió (actualment anomenada de Ca l'Almirall) i la font Codina (situada a la masia de can Pere de la Plana, prop del mas Berenguera) com a límits orientals d'Olèrdola. Amb aquestes dades no solament es documenten dos noms de lloc del nostre municipi ja en aquella època (un dels quals s'ha conservat fins als nostres dies), sinó també la inclusió del territori del castell de Ribes en la demarcació sota influència de les fortaleses i població d'Olèrdola.

L'any 999 apareix citat el torrent vora la Vila Episcopal (actual torrent de la Pastera coincident en part del seu curs amb el carrer de la Unió, que se situa entre Vilanova i la Geltrú) com a límit llevantí de Cubelles, i l'any 1002 es fa referència a l'alou de les Ribes o la Vila Episcopal en el límit sud de Canyelles. Sembla que s'ha d'identificar la vila episcopal amb la Geltrú o amb Ribes; en tot cas, el territori de la Geltrú estava inclòs al terme del castell de Ribes.

D'entre l'any 1001 i 1003 data una butlla del papa Silvestre III en la qual s'amenaça d'excomunió el cavaller Geribert si no compareix davant

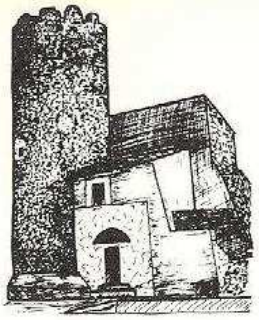

d'ell per tractar de la denúncia feta pel bisbe Aeci que l'acusava d'ocupar el castell de Ribes. S'apuntava ja la revolta feudal amb la qual els cavallers s'apropiaren dels castells, minvà l'autoritat comtal i augmentaren les pressions tributàries i jurisdiccionals sobre els pagesos, els quals van quedar reduïts a vassalls de senyors.

En 1039 Folc, fill de Geribert, retornava al bisbe el castell de Ribes, que havia estat retingut indegudament per son pare. En aquest document es detallen per primer cop els límits del castell de Ribes, que són: al nord, Olèrdola (que incloïa Canyelles); a llevant, els castells d'Eramprunyà i Olivella; al migdia, la mar, i a ponent, Cubelles. Per tant, el castell aplegava tot el nostre municipi més la Geltrú i la meitat occidental del terme de Sitges. Pel bisbe de Barcelona no va traduir-se en la recuperació total del castell, ja que en 1041 acceptà un acord amb Mir, germà de Folc i fill de Geribert, sobre els castells de Ribes i de Sitges que significaren la continuïtat d'aquesta família en el castell de Ribes durant segles.

L'esment de 1041 del castell de Sitges com a entitat ja diferenciada, la donació a Arnau Arluví de la torre de Miralpeix feta pel bisbe de Barcelona i per Mir l'any 1057 i la referència a la Geltrú de 1078 ens documenten l'inici del procés de fragmentació del terme del castell de Ribes, cada cop més subdividit a mesura que avançava el temps i que augmentaven els pobladors i les terres cultivades.

Els documents són lacònics i gairebé muts, però podem intuir l'esperit de supervivència, d'iniciativa, de superació i d'aventura dels ribetans anònims d'aquell temps, i valorar l'esforç en el treball d'artigatge per crear nous camps i de construcció de les llars.

EL SENTIT DE LA CELEBRACIÓ DEL MIL.LENARI

Avui dia tenim la sort de poder ser més cosmopolites que mai, de rebre informació de tot el planeta i de poder conèixer llocs, societats i maneres de pensar ben diferents de les nostres. Aquest fet té la importància de permetre'ns obrir els ulls cap a amplis horitzons i d'afavorir qüestionar-nos el nostre propi entorn fruit de la comparació amb altres indrets. Però si això

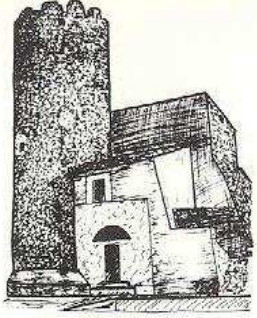

és bo, per allunyar-nos d'un estancament i d'un creure's l'únic món existent o el seu centre, pot provocar el perill de fer-nos perdre la personalitat. Ja algú va dir que perdre els orígens és perdre la identitat. Cal abandonar les tradicions retrògrades incompatibles amb un ampli desenvolupament humà, però també és bo conèixer i continuar aquelles que són positives.

El mil.lenari posa sobre la taula el tema del procés històric del propi poble i del país, i no solament les àrides dades que hem esmentat uns paràgrafs més amunt, sinó tota la seva globalitat. El seu coneixement és necessari per tal de poder interpretar el present i poder-lo viure de forma plena. El desconeixement de la història i dels aspectes culturals del propi col.lectiu porta, sens dubte, a la despersonalització i a crear una massa social amorfa, sense objectius comuns o purament imitativa de l'exterior; el seu coneixement, en canvi, ens fa anar més enllà de l'individualisme amb la creació d'una consciència social.

Tant se val que haguem arribat a Catalunya i al municipi en dates recents provinents d'altres llocs de l'estat o de fora, o que els nostres avantpassats siguin pagesos vinguts de l'Alt Penedès en segles més o menys reculats, o descendents dels nombrosos occitans que en els s. XVI i XVII es van afincar al nostre país, o, fins i tot, dels escassos pobladors que habitaven el nostre entorn en els segles de l'alta edat mitjana. Sigui quin sigui el nostre origen, tots vivim en la Catalunya ara existent i enquadrada en un marc fruit de les relacions socials i econòmiques, pacífiques i bèl.liques, volgudes o imposades, nascudes de l'activitat dels que ens han precedit en el temps. Tots vivim en un mateix entorn amb una distribució de la propietat, una llengua, uns costums, unes activitats econòmiques i un règim polític que tenen com a base els fets esdevinguts anys, dècades i segles enrera. Per aquest motiu, el coneixement de la història és un suport per viure el nostre present.

La celebració del mil.lenari per ser positiva ha d'anar més enllà d'uns actes oficialistes. Seria bo que signifiqués no solament un impuls en la recerca i coneixement de qualsevol aspecte del nostre passat, sinó també una fita col.lectiva, un especial esforç per part de cadascú per tal d'expressar la nostra vitalitat creativa en tots els camps: cultural, artístic, econòmic, associatiu, pedagògic, etc. Que no sigui només una demostració d'antiguitat sinó també de perspectives de futur, que sigui una sotragada regeneradora.

El mil.lenari de la carta pobla del castell de Ribes té a més a més un potencial enriquidor en coincidir amb el de Catalunya, amb el qual s'ha de

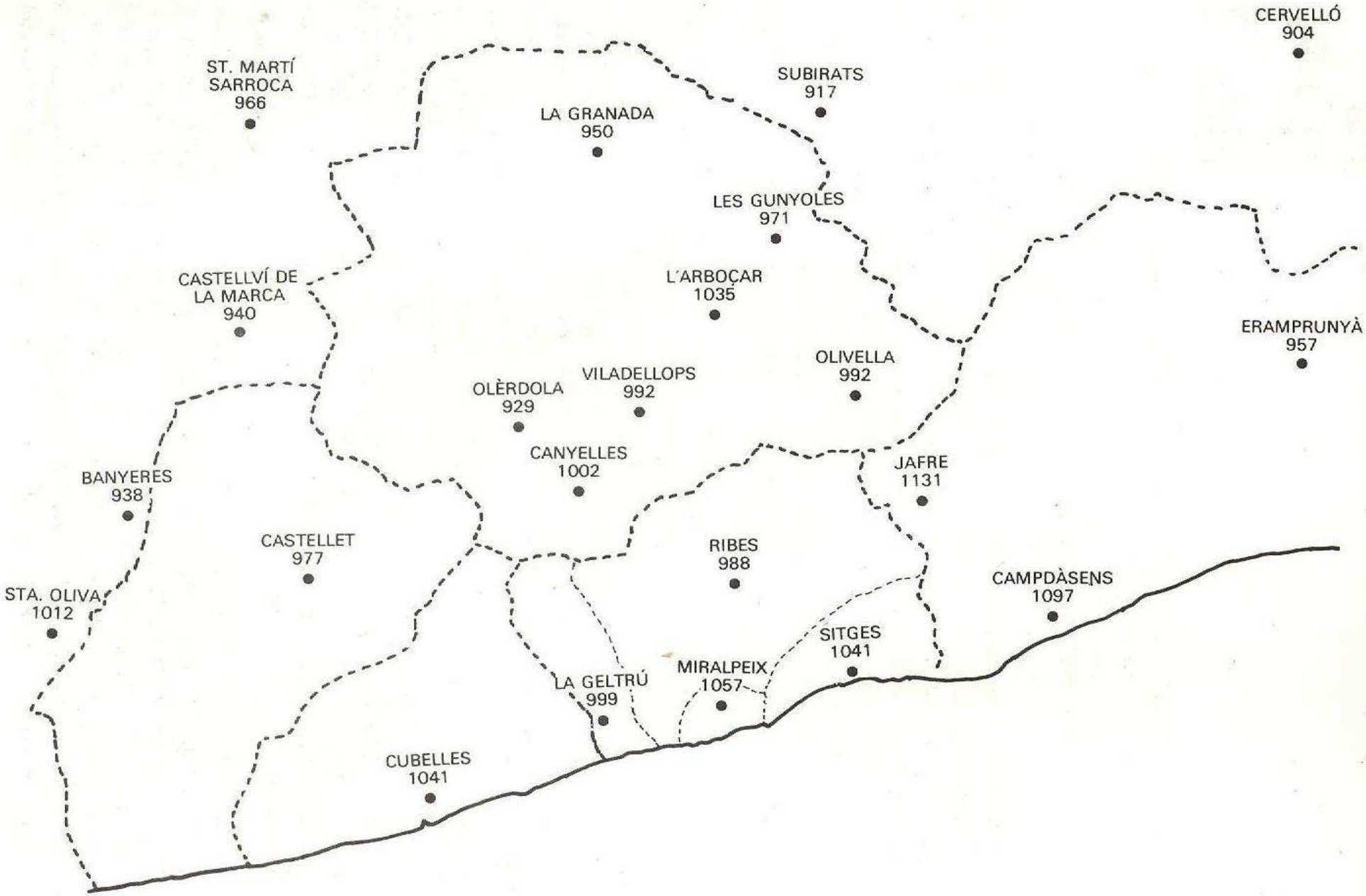

Plànol dels límits del castell de Ribes i els del seu entorn pels volts de l'any mil. Les xifres indiquen les dates del primer cop que són esmentades. En el cas del terme del castell de Ribes indiquem les seves subdivisions posteriors.

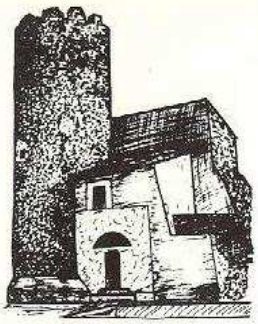

posar en relació, i en anar més enllà de l'estricte marc local. Cal recordar que el castell de Ribes incloïa dins del seu territori no solament Ribes sinó també Sitges i la Geltrú; per tant, la carta pobla és un moment d'especial relleu en la història dels tres municipis i no solament en la nostra; és, doncs, un bon moment per estrènyer les relacions entre veïns. És un bon moment també per no deixar-nos endur per la inèrcia, per tenir present que si volem evitar que es perdi justament quan arriba als mil anys quelcom que ens ha estat transmès generació rera generació des del primer predecessor del s. Xè, diguem el poble pel seu nom: simplement Ribes.

Xavier Miret i Mestre

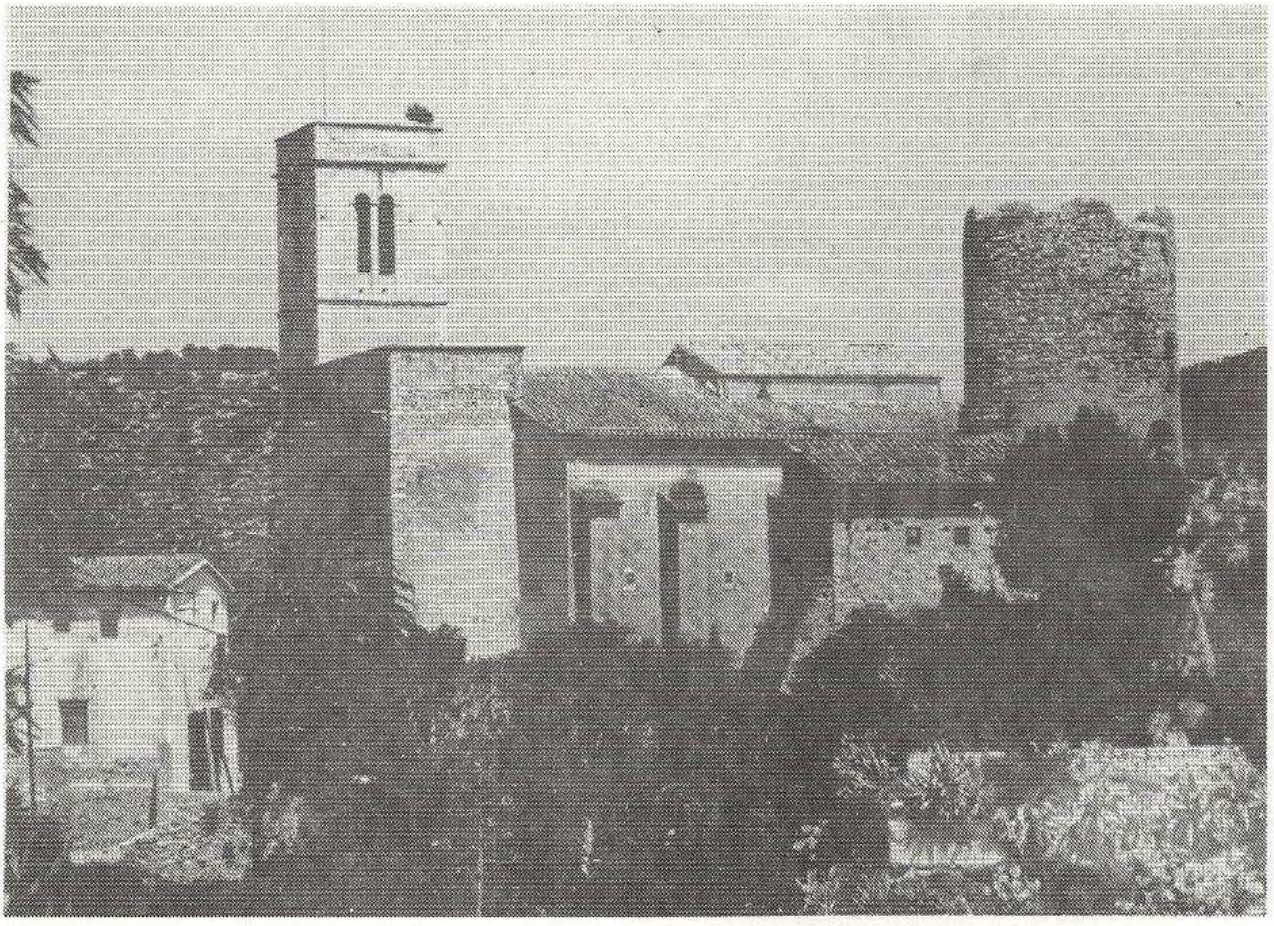

Notable conjunt monumental de Sota-ribes, símbol històric del municipi, amb l'Església Vella (s. XVII), que conté restes arquitectòniques del s. XIII, el castell i la rectoria vella (fotografia: Joan Carles Mestre).

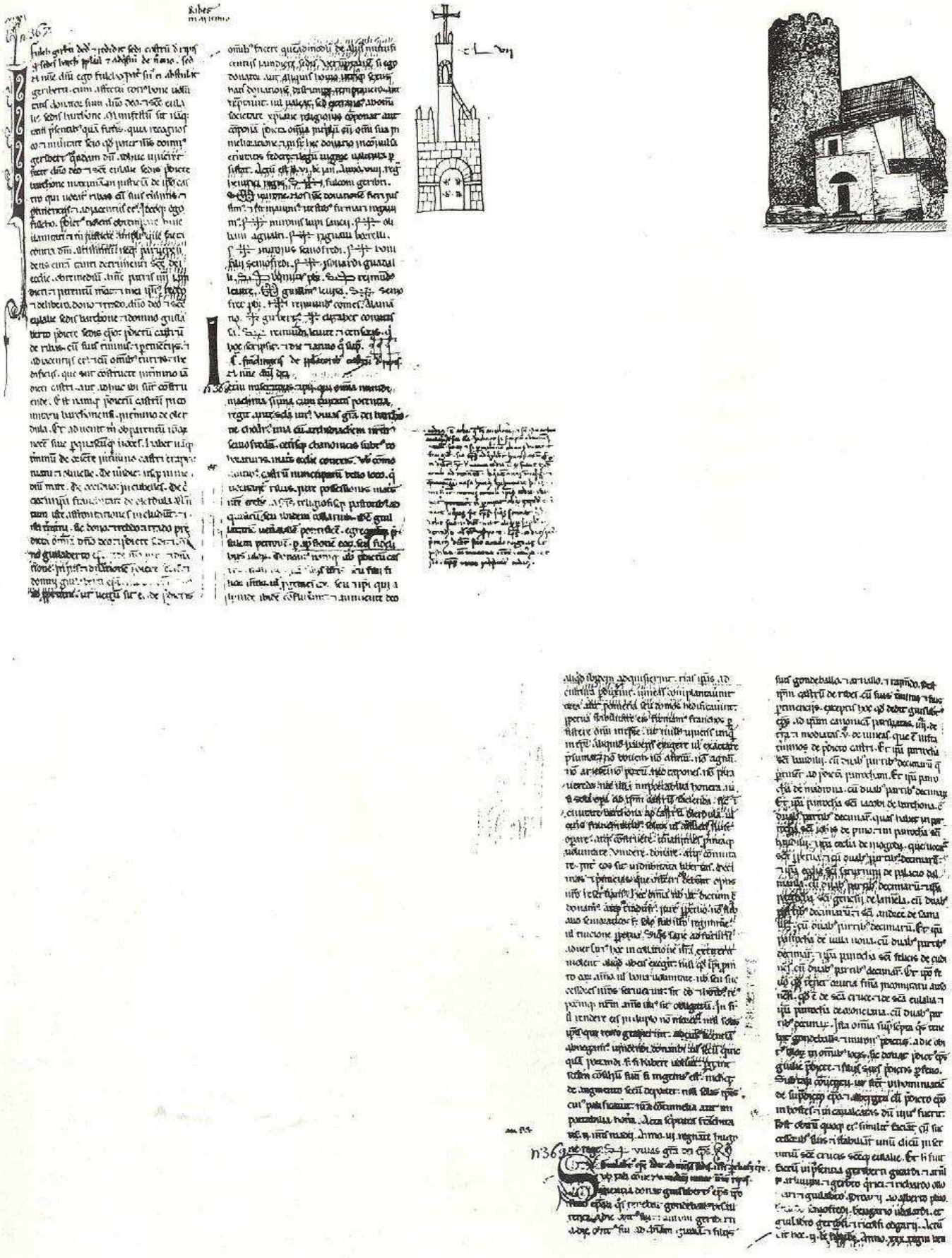

Reproducció dels fulls 157 i 157 girat del volum IV de l'Antiquitatum de la catedral de Barcelona. El document núm. 368 és la transcripció de la carta de població i franqueses del Castell de Ribes de l'any 990. Cal remarcar la inscripció "Ribes" al capdamunt del primer foli i el dibuix del castell, que data com tot el volum del s. XIII, en el qual s'identifiquen la torre i una petita muralla (original de l'Arxiu de la Catedral de Barcelona).

Mil·lenari de la Carta de Població del Castell de Ribes

TRADUCCIÓ DE LA CARTA DE POBLACIÓ I DE FRANQUESES DEL CASTELL DE RIBES EXTRETA DEL LLIBRE DE PERE PUIG I ROIG: APUNTS D'HISTÒRIA DE ST. PERE DE RIBES (MUSEU DE VILAFRANCA 1978)

En nom del Senyor Déu etern, misericordiòs i pietos, que tot el mon mou i junt amb la potència de la Trinitat governa les generacions, *Vivas*, per la gracia de Déu, bisbe de Barcelona, amb el nostre ardiaca *Seniofredum* i els demés canonges congregats baix el poder de la mare església, a vosaltres, habitants del castell nomenat *Bello Loco* que's diu *Ribas*, possessió de la jurisdicció de nostra mare església de la santa religió que els seus pastors adquiriren o feren tributària, tal com *Guillaranem* venerable pontífex i l'egregi prelat *Petronem* per aprisió seva o dels seus fidels. Així vos donem el predit castell per a vosaltres, els vostres fills, els fills dels vostres fills i tota la seva descendència així como la dels que allà acudeixin i quelcom adquirissin, amb el voler de Deu, com terres que portades a conreu produïssin vinyes, hortes o fruiters o edifiquessin cases, concedint-els-hi perpètua estabilitat, confirmant-los francs per a seguit-hi en tostemps de manera que mai s'els pugui exigir recapta o profit per bous, ni ases, ni anyells, ni moltons, ni porcs, ni capons ni es gosi exigir cap prebenda o import sobre els seus honors com no sia treballar en refer el castell, tal com en la ciutat de *Barchinona* i en el castell d'*Olerdula*, amb les seves franqueses sòlides i costums per a treballar i construir amb la seva conformitat, vendre a lliure disposició, donar o commutar entre ells amb plena llibertat. Reservem a Déu i a la nostra obre els delmes i primícies i, com s'ha dit, a tots vosaltres donem i lliurem baix perpetua jurisdicció i sense altre senyoriu que no sia el nostre règim i protecció permanent. Si en el futur algú es mostrés advers a la nostra contribució i violentment o d'altra manera fes quelcom que anés contra el que havem decidit per la nostra bona voluntat, o la dels nostres successors o a la dels nostres servents, sia de Déu i dels homes reu de pecat i compromesa la seva ànima. A més deuran rendir el doble sense moratoria dels endarreriments a no ser els acostumants, negant-els llicència per a vendre i per a qualsevulga entrada, pero si volgués continuar baix el nostre consell per qualsevulga motiu, que no tingui res d'augment al que importi sempre que vingui a pal.liar el nostre afront, quan menys el dany produit.

Acta de l'escriptura de franqueses, II nones maig, any III regnant Hugone rei.

PREMIS DEL MIL·LENARI

El 6 de maig de l'any 990, el bisbe de Barcelona atorgava la Carta de Franqueses i Població del Castell de Bell-lloc, anomenat de Ribes. La seva demarcació incloïa part de l'actual terme municipal de Sant Pere de Ribes, tota la Geltrú i la meitat de l'actual terme de Sitges (inclosa la Vila). En aquella època, el comtat de Barcelona s'estenia cap al sud i diverses zones de l'actual Penedès-Garraf van ser deixades a custòdia del Bisbe de Barcelona, de la Catedral i del monestir de Sant Cugat del Vallès.

L'any 990 començava, doncs, el poblament dispers, en masies, del nostre municipi, tot i que el poble de Ribes —com a tal— no es va formar fins als segles XVIII-XIX.

Tot i l'arbitrarietat de les celebracions d'aniversaris com aquest —sempre és molt difícil de dir quan comença a existir una comunitat diferenciada d'una altra—, l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes ha considerat que la data del 990 pot ser equivalent a la fundacional del nostre poble.

Per això prepara, en ocasió dels mil anys, és a dir, per al 1990, la celebració del mil.lenari.

Una comunitat, un poble, la formen el conjunt de les aportacions de tots els seus habitants. Per això hem triat el lema TOTS TENIM MIL ANYS. Perquè aquests mil anys que l'Ajuntament proposa celebrar són els mil anys de tots. Dels nascuts aquí i dels qui hi hem vingut d'altres indrets. Tant si vivim a Ribes, com si ho fem a les Roquetes, Puigmoltó o als altres nuclis de població que avui formen el nostre municipi.

Cada ciutadà del nostre municipi té la seva pròpia història. Els seus orígens i la seva concreta realitat. I voldríem aprofitar aquesta avinentesa per aprofundir en la coneixença mútua.

Perquè el Sant Pere de Ribes d'ara és la comunitat dels homes i les dones que hi vivim i hi aportem el nostre treball, trajectòria vital, il.lusions, records... la història que tots i cadascun de nosaltres aportem al patrimoni col.lectiu.

Així, doncs, és tenint en compte aquestes consideracions que l'Ajuntament, mitjançant el Servei Municipal de Català, ha decidit convocar els PREMIS DEL MIL.LENARI i convida tots els ciutadans i ciutadanes del municipi, de totes les edats i nuclis de població, a participar-hi.

Aquests premis pretenen potenciar els treballs col.lectius que tinguin com a objectiu l'origen i trajectòria dels homes i dones que avui viuen al municipi, així com altres aspectes de la realitat que avui el configuren.

Tot permetent les més diverses tècniques d'expressió, per fomentar la lliure iniciativa dels participants en l'ús dels mitjans expressius ja siguin tradicionals o moderns.

La llengua dels treballs és el català, la llengua del nostre país.

Amb aquesta iniciativa, l'Ajuntament comença un conjunt d'activitats per a celebrar el Mil.lenari de la Carta de Població, que haurà de culminar precisament pel maig del 1990.

La convocatòria dels premis és, doncs, sols una primera etapa.

Desembre del 1988

BASES:

1. El Servei Municipal de Català de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes, amb el suport de la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, en ocasió de la celebració, el 1990, del Mil.lenari de la Carta de Població del terme, convoca els PREMIS DEL MIL.LENARI.

2. Aquests Premis tindran dues fases: fins al juny del 1989 i fins al juny del 1990.

3. Hi podran aspirar tots aquells treballs que tinguin per objectiu estudiar l'origen i la trajectòria dels homes i dones que avui viuen al municipi, veïns i veïnes de Ribes, les Roquetes o altres nuclis, i també altres aspectes de la realitat que avui el configuren, com ara urbanisme, economia, geografia, ecologia, arquitectura, història, arqueologia, realitat lingüística, etc.

4. Podran aspirar a aquests Premis tots els veïns i veïnes del municipi.

5. Els concursants són lliures de triar la tècnica expressiva que creguin més adient al seu objectiu: llenguatge escrit, muntatge radiofònic o audiovisual, vídeo, còmic, etc.

6. Els treballs caldrà presentar-los en llengua catalana. L'única excepció és la possible inclusió de fragments de testimonis orals en una altra llengua com aportació al conjunt del treball.

7. L'Ajuntament posarà a disposició dels qui vulguin participar en els Premis del Mil.lenari els recursos municipals de què disposa: assessorament lingüístic, estudis de Ràdio Ribes, Centre de Formació Ocupacional «Can Puig», Escola d'Art..., i tractarà d'obtenir-ne d'altres, a petició dels concursants, en la mesura de les seves possibilitats (audiovisuals, vídeo...).

8. El Jurat el formaran cinc membres, escollits per l'Ajuntament entre personalitats conegudes en els diversos àmbits de la recerca, la creació artística i la comunicació.

9. El Jurat valorarà especialment els següents aspectes, per aquest ordre:

a) Que es tracti d'un treball col.lectiu i no individual.
b) Que incorpori la participació de veïns/veïnes de diverses generacions i/o nuclis de població del municipi.
c) Que les aportacions recollides revelin aspectes inèdits o no prou investigats de la realitat objecte del treball.
d) Que el mitjà d'expressió triat sigui adequat als seus objectius.
e) Els elements de creativitat estètica que configurin el treball.

10. La data límit per a la presentació dels treballs serà el dia 15 de maig del 1989.

11. Els resultats es donaran a conèixer el dia 23 de juny de 1989 en el curs d'un acte cultural d'àmbit municipal. Coincidint amb les Festes d'Estiu de les Roquetes i Ribes, el Servei Municipal de Català organitzarà activitats diverses per donar a conèixer els treballs presentats.

PREMIS:

Cinc premis de 100.000 ptes. en material relacionat amb la tècnica d'expressió escollida, a triar pels concursants premiats. O bé la mateixa quantitat en despeses per a un viatge de caràcter cultural, a triar també pels concursants.

NOTA: El Jurat no podrà deixar desert cap dels Premis.
La seva participació pressuposa l'acceptació de totes les bases.

Per a més informació:

SERVEI MUNICIPAL DE CATALÀ. Àrea de Cultura. Ajuntament de Sant Pere de Ribes. Plaça de la Vila, 1. Telèfons 896 10 98 / 896 09 09. O bé a l'Oficina Municipal de les Roquetes. Telèfon 893 78 12.

El termini per a presentar els treballs serà el dia 15 de maig de 1989 a les 3 de la tarda (15 hores) al Servei Municipal de Català o bé a l'Oficina Municipal de les Roquetes.

Els treballs aniran acompanyats d'un escrit on constarà el títol i el nom dels autors, dirigit al Servei Municipal de Català. L'escrit haurà de ser per duplicat i els autors rebran una de les còpies segellades amb el registre d'entrada, amb data i hora del lliurament.

SERVEI MUNICIPAL DE CATALÀ

Sant Pere de Ribes

Ajuntament de Sant Pere de Ribes

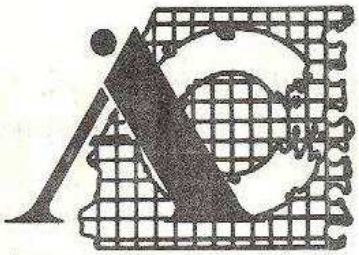

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Direcció General de Política Lingüística

CATALUNYA 1000 ANYS

Muntatge i impressió: AL DIA edicions. Vilanova.